

dament for Beregningen med Hensyn til Ansættelsen af den enkelte Præmies Størrelse, det forstaar sig, idet Bidraget, hvis det bliver givet, jo vil komme bag efter; det vil komme, efter at Præmien allerede er fastsat, men desuagtet vil jo et saadant Tilskud kunne faa overordentlig stor Betydning for Kasserne. Man kunde f. Eks. tænke sig, at man netop gennem et saadant Tilskud fra Kommunen vilde danne en Reservefond, som man kunde gribe til i Tider, hvor Arbejdsløsheden greb særlig stærkt om sig, og hvor der ellers vilde blive stillet særlig store Krav til Medlemmerne med Hensyn til Ekstrabidrag eller lignende. En saadan Fremgangsmaade kunde jeg tænke mig kunde være praktisk, og i Kommissionen har der ogsaa været tænkt derpaa. Der paalægges ikke Kommunerne nogen Pligt i saa Henseende. Det er foreslaaet, at deres Tilskud skal være frivilligt, og Kommunen faar Ret til at tilskyde $\frac{1}{6}$. Forholdet vilde altsaa blive, at Kommune og Stat tilsammen kom til at bidrage 9 Kr., hvis Præmien altsaa er 18 Kr., og Arbejderen kommer til at svare andre 9 Kr. Det er ikke nogen ringe Støtte fra Offentligheden, her tilsigtes, men det maa jo erkendes, at en Præmie af 9 Kr. heller ikke er nogen helt ubetydelig Præmie, og at den i hvert Fald ligger betydeligt over, hvad danske Fiskere maa svare til deres Ulykkesforsikring. At Præmien ogsaa i enkelte Tilfælde vil kunne komme til at gaa noget længere ned, skal jeg kun antyde. Selvfølgelig har der i Kommissionen været Brydninger angaaende Spørgsmaalet om tvungent eller frivilligt Kommunebidrag, men Flertallet har ment, det vilde være rettest at holde sig til det frivillige. I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa at omtale dette, i alt Fald foreløbig, idet et af Kommissionens Medlemmer, det ærede Medlem for Nørre Sundby (Jensen-Sønderup) har gjort en Mindretalsindstilling, og jeg skal afvente hans Udtalelser.

§ 11 angiver, i hvilke Tilfælde og under hvilke Former man tænker sig Understøttelsen ydet, nemlig dels som Rejseshjælp, dels som Huslejhjælp eller Dagpenge eller Hjælp in natura. Endvidere bestemmes, at i gennemsnitlig daglig Understøttelse (Huslejhjælp, Dagpenge og Hjælp in natura) maa, for saa vidt Kassen er faglig begrænset, ikke ydes udover $\frac{2}{3}$ af den gennemsnitlige Arbejdsfortjeneste i det eller de paagældende Fag, for saa vidt Kassen er stedlig begrænset ikke udover $\frac{2}{3}$ af den almindelige Arbejdsløn indenfor

Kassens Omraade. Der er altsaa trukket ganske bestemte Grænser med Hensyn til Understøttelsen, og der er fastsat visse Karenstider for derigennem ogsaa at betrygge Kassen, idet Understøttelsen ikke maa ydes til nogen, forinden han i mindst et Aar har været Medlem af Kassen og betalt sit skyldige Kontingent, ligesom Understøttelsen heller ikke tilstaaes for de første 6 Dage, en Mand har været arbejdsløs, en Frist, som yderligere i visse Tilfælde vil kunne udstrækkes til 15 Dage. Angaaende Sæsonarbejdere har man ment, det vilde være vanskeligt at fastslaa noget aldeles afgørende i Forslaget, og har i saa Henseende maattet henstille adskilligt til Indenrigsministerens nærmere Bestemmelse i Samraad med Arbejdsløshedsinspektøren.

I § 14 træffes der Bestemmelse om, at „i en anerkendt Arbejdsløshedskasses Vedtægt skal Størrelsen af Understøttelsen i 12 paa hinanden følgende Maaneder være fastsat til at udgøre et Beløb, som mindst svarer til en Dagpengeydelse paa 70 Dage“, og det bestemmes dernæst endvidere, at „har et Medlem i Løbet af højst 3 paa hinanden følgende Regnskabsaar modtaget en saa stor Understøttelse af Kassen, som svarer til en Dagpengeydelse for 210 Dage, maa der ikke ydes ham yderligere Understøttelse af Kassen, førend han i et derefter følgende helt Regnskabsaar“ atter har svaret sin Medlemspræmie. Disse Bestemmelser ere selvfølgelig truffne for helt og fuldt at betrygge Kassen. Med Hensyn til Bestemmelsen om de 70 Dage skal jeg sige, at i Sygekasseloven har man en Bestemmelse om, at Dagpenge kun kunne udbetales for et Tidsrum af 13 Uger. Men dette vil sige 91 Dage, medens man her ikke er gaaet saa vidt, idet der kun foreslaas 70 Dage; med Hensyn til denne særlige Forsikringsart, hvorom der her er Tale, har man nemlig indsnævret Rammen for Understøttelsen noget.

Forslagets øvrige Bestemmelser gaa ud paa, at Tilsynet med de anerkendte Arbejdsløshedskasser skal overdrages til en Arbejdsløshedsinspektør, der skal have et aarligt Honorar af 3,000 Kr. Det maa imidlertid antages, at det vil være baade praktisk og overkommeligt at forene Administrationen af saavel Sygekasserne som af Arbejdsløshedskasserne under een Direktør eller Inspektør, hvad man nu vil kalde ham, og Lovforslaget er ogsaa affattet paa en saadan Maade, at dette vilde kunne ske. Endelig skal jeg angaaende denne Sag kun nævne, at man har tænkt sig den Mulighed, at den nuværende Sygekasse-